

Doğu Akdeniz’de Pelesetlerden Filistinlilere Bir Kültür Harmanı

Umut Murat DOĞAN
Edirne Müze Müdürlüğü
arkmud@gmail.com
ORCID ID: 0000-0003-1519-1551

Araştırma Makalesi

DOI: 10.31592/aeusbed.1565672

Geliş Tarihi: 11.10.2024

Revize Tarihi: 13.11.2024

Kabul Tarihi: 06.01.2025

Atf Bilgisi

Doğan, U. M. (2025). Doğu Akdeniz’de Pelesetlerden Filistinlilere bir kültür harmanı. *Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 11(Özel Sayı), 21-33.

ÖZ

Ulus devlet anlayışında bir millet, içinde barındırdığı birden çok etnik kimliği geride bırakacak şekilde tanımlanır. Orta Doğu’nun genelinde olduğu gibi coğrafi açıdan son derece stratejik bir konumda olduğu için tarih boyunca birçok halka ev sahipliği yapan Filistin-İsrail topraklarında bugün var olan ulusların da tek bir etnik kimlikle anılması mümkün değildir. Geç Tunç Çağı’nda yaşanan Deniz Kavimleri Göçü ile birlikte Güney Avrupa’dan Doğu Akdeniz kıyılarına göç eden Pelesetler, modern Eski Çağ tarihi literatüründe bugünkü Filistinlilerin atası olarak kabul edilir. Mısır’daki Medinet Habu Tapınağı’nın duvarlarına kazınmış olan yazıt ve betimlerde sözü edilen bu göç sürecinde bölgeye gelen birçok savaşçı halktan biri olan Pelesetlerin söylendiği gibi bugünkü Filistinlilerin atası diye anılması doğru mu? Bu göçebe halk büyük kiteler hâlindeki öncü savaşçı gruplar hâlinde bölgeye gelip burada bir siyasal otorite kurmuş ve zamanla yörenin birçok halkı arasında asimile olarak kaynaşmış olmalıdır. Pelesetlerin yerleştikleri bölgeye verdikleri toponomik isimlendirme zamanla bu yöreye yerleşen her türden etnik kimliğe sahip halk gruplarına belirli bir dil birliği içinde Filistinliler denilmesine sebep olmuştur. Dolayısıyla tarihî Pelesetlerin bugünkü Filistinler kadar İsrail Devleti sınırları içinde yaşayan halkın da etnik köklerinde izinin olması hiç şaşırtıcı olmayacaktır. Bilimin iz verdiği bu bakış açısı, bugünkü dünyanın en yakıcı sorunlarından biri olan İsrail-Filistin savaşının esasında, kökleri tarihin derin kuyusuna inen bir kardeş kavgası olduğu gerçeğini göz önüne sermektedir.

Anahtar Kelimeler: Filistin, Pelesetler, Doğu Akdeniz, Deniz Kavimleri Göçü, Geç Tunç Çağı.

A Cultural Blend From Pelesets to Philistines in the Eastern Mediterranean

ABSTRACT

In the nation-state understanding, a nation is defined in a way that leaves behind the multiple ethnic identities it harbours. In the Palestinian-Israeli territories, which have been home to many peoples throughout history due to its geographically highly strategic location, as is the case in the Middle East in general, it is not possible to recognise the nations that exist today with a single ethnic identity. The Pelesetes, who migrated from southern Europe to the eastern Mediterranean coasts with the Migration of Sea Tribes in the Late Bronze Age, are considered the ancestors of today's Palestinians in modern Ancient History literature. Is it correct that the Pelesetes, one of the many warrior peoples who came to the region during this migration process mentioned in the inscriptions and depictions carved on the walls of the Temple of Medinet Habu in Egypt, are referred to as the ancestors of today's Palestinians? This nomadic people must have come to the region not in large masses, but in pioneer warrior groups, established a political authority here, and in time assimilated and fused with the many peoples of the region. The toponomic nomenclature that the Pelesetes gave to the region they settled in led to the linguistic unity of the groups of people of all ethnic identities who settled in this region to be called Palestinians. Therefore, it would not be surprising that the historical Pelesets have traces in the ethnic roots of the people living within the borders of the State of Israel as well as the Palestinians today. This scientific perspective reveals the fact that the Israeli-Palestinian war, one of the most burning problems of today's world, is in fact a fratricidal conflict whose roots go down to the deep well of history.

Keywords: Palastine, Pelesets, East Mediterranean, See People Migration, Late Bronze Age.

Giriş

19. yüzyılda gelişen ulus-devlet olgusu kaçınılmaz olarak siyasetin ve sosyolojinin dilini de etkilemiştir. Uluslar, Fransız Devrimi’nin belirlediği sosyal milliyetçi perspektiften tanımlanarak etnik kimlikler bu çerçevenin altına, arka plana saklanmıştır. Bask, Bröton, Katalan gibi birçok etnisiteden oluşan Fransa halklarının Fransız ulusu olarak sosyolojik ve hukuksal literatüre girmesi bunun en çarpıcı örneğidir. Günümüzde Filistin denilen halk da genel olarak Arap kimliği ile açıklansa da

içerisinde birden çok tarihi ya da yaşayan etnik kimliği barındırdığını düşünmek yanlış olmaz. Dolayısıyla günümüzün Batı Asya coğrafyasındaki en yakıcı sorunlarından biri olan İsrail-Filistin savaşını iki etnik yapının çatışması olarak görmek ne derece doğrudur? Dinî çerçevesi gereği kendini “bozulmamış bir ırkın temsilcisi” olarak tanımlayan bugünkü İsrail halkının bu iddiası tarihin derinliklerinde saklı olan bilgiler ölçeğinde bakıldığında acaba ne denli doğrudur?

İsrail-Filistin çatışmalarının coğrafi sahnesi olan topraklar erken tarihî çağlardan itibaren birçok farklı uygarlığa ev sahipliği yapmış, son derece zengin ve stratejik bir alandır. Tarihin ana hatlarını çizen Mısır, Hitit, Asur ve Babil gibi büyük uygarlıkların mücadele alanı içinde olan böylesi bir coğrafyada bugün yaşanan kanlı ve acı dolu savaşın yarattığı ajitasyon ikliminin biraz dışına çıkıp bakıldığında tarihî seyir içinde kültürel iletişimin, fetihlerin, göçlerin ve çoğu zaman da savaşların birbirine hemhâl ettiği bir halklar harmanı karşımıza çıkar. Bu çalışma ile Eski Çağ tarihinin yüzyılı aşkındır sofrasına koyduğu bir kabul olan “*Pelesetlerin bugünkü Filistinlilerin atası olduğu*” düşüncesi tartışılacak, bu önerideki hem haklı olan hem de sorunlu olan yönler irdelenerek bilimin günlük siyasetten uzak durabilen bakış açısı ile değerlendirme yapılmaya gayret edilecektir.

Bilindiği üzere modern literatüre konu olan ilk Filistin intifadası 1987 yılında gerçekleşmiştir. Bu ilk eylem aslında 1980’lere gelen süreçte Mısır’ın İsrail’i tanınması sonucunda bölgede yalnızlaşan Filistin hareketinin İsrail’e karşı bir sivil direniş yaratma çabasının bir karşılığıdır (Yıldırım, 2021, s. 3853; Baycan ve Atar, 2021, s. 574). Tam bu noktada, çalışmamızın amacını özetleyen şu soruyu sormak sanırız yanlış olmayacaktır: Tunç Çağlarının sonlarında yaşanan “Deniz Kavimleri Göçü”, Filistinlilerin tarihte yaşanan ilk intifada hareketi olarak kabul edilebilir mi, yoksa görünenin ardında bambaşka bir olay, bambaşka bir etnolojik dizilim mi saklı?

Yöntem

Bu çalışma ile Geç Tunç Çağı’nda Doğu Akdeniz coğrafyasının genel siyasi yapısı, dönem sonunda yaşanan kaotik olaylar ve bu olayların bir parçası olan Deniz Kavimleri Göçü üzerinde durulacaktır. Çok katmanlı bir sosyal hareketliliği ifade eden Deniz Kavimleri Göçü’nün en yıkıcı olan son evresinde adı geçen bir halkın, Pelesetlerin bugünkü Filistinliler ile olan bağı irdelenecektir. Pelesetlerin kimliği, kökeni ve sosyal yapısı ile göçler sırasında beraber hareket ettikleri Deniz Kavimleri’nin kültürel bağlantılarının ortaya konulacağı bu çalışmada, yaklaşık yüz yıldır Eski Çağ tarihi sahasında yer edinmiş olan bu konu hakkındaki başlıca kaynaklar referans alınacaktır. Bu bağlamda çalışma bugün adını Filistinliler dediğimiz ve bin yıllar içinde birçok etnik yapının harmanlanması ile şekillenen bir etnolojik yapıya sahip olan halkın tarihte bilinen ilk ataları tanıtılacak, bu halkın kültür kökleri açıklanmaya çalışılacak ve Pelesetlerin Doğu Akdeniz coğrafyasının etnik biçimlenişindeki olası payları üzerine öneriler getirilmeye çalışılacaktır.

Araştırma Etiği

Verilere dokümantasyon üzerinden ulaşılması nedeniyle bu makale, içeriği açısından etik kurul onayı gerektirmez.

Bulgular

Geç Tunç Çağı’nda Doğu Akdeniz’in Kültür Coğrafyası

Tunç Çağlarının geç evresini temsil eden MÖ 2. binyılın ikinci yarısında Anadolu’da bölge tarihinin ilk merkezî devleti olan Hititler, Ege Denizi ve Kıta Yunanistan’da Myken Uygarlığı, Akdeniz’in güneyinde kadim Mısır Krallığı ve Doğu Akdeniz/Mezopotamya topraklarında ise Asur Krallığı hâkim güçtü. Bu ana güçler ile onlara bağlı ya da bağımsız yaşayan birçok yerel ya da bölgesel siyasi yapı arasında yoğun bir diplomasi, kültür ve ticaret ilişkisi yaşandığını arkeolojik kayıtlar bize sunmaktadır. Ege ve Akdeniz üretimi olduğu anlaşılan çeşitli madeni savaş aletlerinin bu

dönemde Karadeniz'in kuzeyindeki bölgelerde bile bulunuyor olması ticari ve kültürel bağlantının gücünü anlatan önemli bir detaydır (Klochko, 1993, s. 101; Harding, 1984, s. 127).

Tunç Çağlarının sonunda yani MÖ 2. binyılın sonuna doğru Doğu Akdeniz'in birçok bölümünde belirgin bir siyasi ve kültürel değişim yaşanmaya başlandığı görülür. Neredeyse aynı anda Hitit İmparatorluğu dağılmış, Myken Uygarlığı'nı yaratan kent devletlerinde yüksek saray sistemi çökmüş, kentler yıkılmış, Kıbrıs'ta, Doğu Akdeniz'in kıyıya yakın bölümlerindeki yerleşimlerde büyük çaplı yangınlar, tahribatlar kendini göstermiştir. Yaşanan yıkım süreci Ege'de Myken Saraylar Çağı'nın sosyo-ekonomisini çökertmiş, yıkım tabakalarının ardından köklü bir kültürel değişim yaşanmıştır (Dickonson, 1996, s. 24; Bintliff, 2012, s. 211). Tüm bu yıkım ve tahribat sürecini E. Cline yaklaşık olarak MÖ. 1225-1175 yılları arasına tarihlendirir (2018, ss. 89-123).

Doğu Akdeniz'in yüksek yazılı kültürlerini büyük ölçüde yıkan bu tahribat yıllarına giden süreçte yaşananlar âdeta gelen tehlikenin habercisi olmuştur. Yıkımların başlamasından hemen önce yani MÖ 13. yüzyılın sonlarına doğru Anadolu'nun o güne kadar tartışmasız en kudretli siyasi yapısı olan Hitit İmparatorluğu'nun büyük bir kıtlık, kuraklık ve yoklukla mücadele ettiği anlaşılmaktadır. İmparatorluk merkezinin güneydeki Mısır ve Ugarit Krallıkları'na gönderdiği mektuplar yaşanan krizin açık ifadelerini içerir. Çivi yazılı tabletler şeklindeki mektuplarda Hitit kralı acil şekilde yiyecek maddesine ve yardıma ihtiyacı olduğunu dile getirir. Öte yandan Hitit başkenti Hattuşa'nın görkemli tapınaklardan oluşan mahallesinin tam da bu yıllarda günlük ihtiyaçlara dönük hububatın saklandığı basit depolama alanına dönüştürülmüş olması mektuplarda dile getirilen ekonomik darboğazın açık kanıtıdır (Ünal, 1977, s. 437; Özkan, 1998, s. 71-72; Miller, 2020, s. 240).

Hitit Krallığı'nı yardım çağrısına zorlayan kuraklık ve kıtlığın sebebi yaşanan bölgesel iklim kriziydi. Kuraklık sorununun Mezopotamya'dan Avrupa Kıtası'na kadar geniş bir alanı etki altına aldığı anlaşılmaktadır (Neumann ve Parpola, 1987, ss. 162-163; Kaniewski vd. 2010, ss. 207-215). Son dönem yapılan birçok polen analizi bazı araştırmalar Kıbrıs'ta (Kaniewski, 2013, s. 6; Langgut vd. 2013; Cline, 2018, ss. 175-182), Doğu Akdeniz'deki Tell Tweini, Tell Breda ve Ras El-Ain ile Ölü Deniz çevresinde (Litt vd. 2012, ss. 95-105; Langgu vd. 2013; Cline, 2018, ss. 175-183) kuraklık yaşandığını, bölgedeki büyük nehirlerin su miktarında belirgin düşüşler olduğunu (Neumann ve Parpola, 1987, ss. 161-182; Kaniewski, 2013, s. 6; Knapp ve Manning, 2016, s. 102) göstermiştir. Doğu Akdeniz'in neredeyse iki ucundan, Kuzey İsrail'deki Soreq Mağarası ile Batı Yunanistan'daki Voulkaria Gölü'nden alınan karbon izotoplarında aynı yakıcı iklim değişikliğinin izleri tespit edilmiştir (Langgut vd. 2013; Cline, 2018, s. 181).

Yaşanan köklü iklim değişikliği kuraklığı, kuraklık ise geniş yoksulluğu getirmiş, bu süreci yönetemeyen siyasal yapılar da yerel ve çevresel faktörler tarafından ortaya çıkan karışıklıklar ile teker teker yıkılmış gibi görünmektedir. Yani bir başka deyişle yoksulluk kıskacındaki geniş halk kitlelerinin endişe içinde harekete geçtiği anlaşılmaktadır. Araştırmalar bu yıkımların sebebinin tek yönlü açıklanamayacağını ortaya koymuştur. Örneğin son yıllarda yapılan arkeo-sismoloji araştırmaları MÖ 13. yüzyılda yaşanan yıkımların hemen öncesinde ve bazen de onlarla eşzamanlı olarak şiddetli depremler yaşandığına da işaret etmektedir (Nur, 1998, s. 140, 144-145; Nur ve Cline, 2000, s. 61; Vanschoonwinkel, 2002, s. 124; Nur, 2009; Maran, 2009, s. 242; Knapp ve Manning, 2016, s. 112-113; Cline, 2018, ss. 158-172.).

Tüm bu karmaşa yıllarını Doğu Akdeniz'deki birçok yerleşimde yapılan kazılardan elde edilen arkeolojik veriler net bir şekilde anlatmaktadır. Buna rağmen yaşanan korkunç yıkımın en dramatik şekilde tanımlandığı veriler Mısır'da tespit edilen çeşitli yazılı ve görsel vesikalardır. Mısır'da MÖ 14. yüzyılda kaleme alınmış bazı metinlerde Mısır Krallığı ile çeşitli şekillerde iletişim kuran yabancı halklardan söz ediliyordu. Metinlerde bu halklar için "deniz halkları", "denizin ortasından gelenler", "denizin ortasında yaşayanlar", "kuzeyden gelen halklar", "gemilerde yaşayanlar" gibi sıfatlar kullanılıyordu. Bu halklar modern bilim literatüründe *Deniz Kavimleri* adı ile anılmaktadır (Woudhuizen, 2006, 35; Gür, 2012, s. 43; Killebrew ve Lehmann, 2013, s. 1).

MÖ 14. yüzyıldan kalan bu erken kaynaklarda sözü edilen halklar tek başına ya da gruplar hâlinde bölgede ticaret yapan denizci tüccarlar, paralı askerler veya korsan grupları olarak tanımlanmıştır (Matić ve Franković, 2020, s. 158). Bu döneme ait *Amarna Mektupları*, *Karnak Tapınağı yazıtları*, *Harris Papirüsü* gibi metinlerde *Karkisa*, *Pidesa*, *Masa*, *Arzawa*, *Dardani*, *Kizzuwatna*, *Karkemiş*, *Şardana*, *Weşes*, *Eqweş*, *Şekeleş* halklarının adı anılmaktadır (Adams ve Cohen, 2013; Killebrew ve Lehmann, 2013, s. 1; Van de Moortel, 2020, s. 314-315).

Deniz Kavimleri olarak anılan halkların son yıkıcı faaliyeti ise Mısır’da Firavun III. Ramses’in iktidar yıllarında yaşanmıştır. III. Ramses’in beşinci (MÖ. 1179) ve sekizinci (MÖ. 1176) iktidar yıllarında bir yandan karadan bir yandan ise denizden Mısır topraklarına yönelen saldırılar Mısır’daki Medinet Habu Tapınağı’nın duvarlarında hem hiyeroglif yazılar hem de detaylı kabartma resimlerle tasvir edilmiştir. Tasvirler kuzeyden gelen bir grup halkın her yeri kasıp kavurarak Mısır’a doğru ilerlediğinden bahseder. Metinde firavunun, gelenler için “*bir ateş topu gibi ilerliyorlardı*” tabirini kullanması, saldırganların yıkım gücünü anlatması açısından son derece önemlidir (Sherratt, 1998; Woudhuizen 2006; Gilboa, 2007; Kaniewski vd. 2011; Adams ve Cohen, 2013; Cline, 2018; Gür, 2019). Aynı saldırıların anlatıldığı bir diğer metin olan Harris Papirüsü’nde Ramses’in, bu saldırganların yüz binlercesini tutsak ettiğinden söz etmesi (Cline, 2018, s. 8) saldırıların basit birer çapulcu isyanından çok ötede büyük bir kitlesel kalkışma olduğuna işaret eder.

Medinet Habu Tapınağı’nda ve Harris Papirüsü’nde anlatılan III. Ramses devri saldırılarında adı geçen Deniz Kavimleri arasında, daha önceki kaynaklarda sözü edilmeyen yeni halklar vardır (Adams ve Cohen, 2013). Tjekker/Sikila, Denyen ve Weşes halkları yanında ilk defa bölge kaynaklarında adı geçen bir diğer halk ise Pelesetlerdi. Bu halkların her biri hakkında birçok yorum, tanımlama ve etimolojik analiz yapılsa da bunlar arasında en çok dikkat çekenlerin başında Peleset adı geliyordu. Çünkü bu isim, hemen hemen aynı dönemlerde yazıldığı bilinen Yahudi kaynaklarında ve bu kaynaklardan etkilenen Hıristiyan kaynaklarında da geçmektedir. 19. yüzyılın ilk yarısında, Peleset adını etimolojik ölçekte ve dinî kaynaklarda anlatılan öyküler çerçevesinde inceleyen François Champollion bu halkın bugünkü Filistinlerin atası olduğunu ilk defa dile getirmişti (Woudhouzin, 2006, s. 35).

	<i>rkw</i>	Lukka
	<i>twrš3</i>	Teresh
	<i>prwst</i>	Peleset
	<i>t3k3r</i>	Tjekker
	<i>š3krš3</i>	Shekelesh
	<i>d3iniw</i>	Denyen
	<i>wššš3</i>	Weshesh

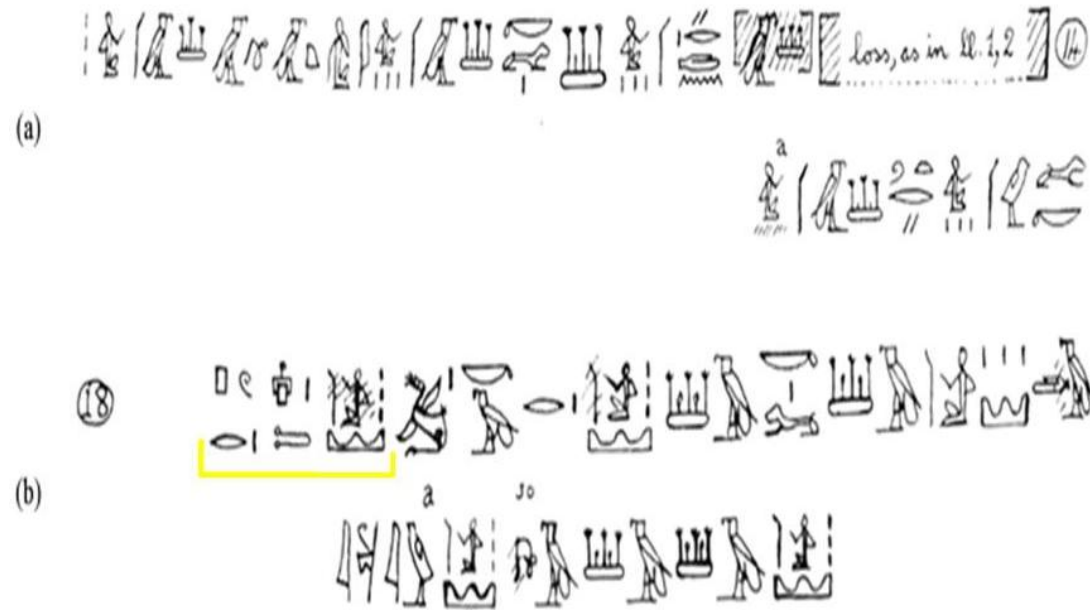
Fotoğraf 1: Medinet Habu Tapınağı’nın duvarlarında yazan hiyeroglif yazılarda deniz kavimlerinin adı (Woudhouzin, 2016, s. 36)

Medinet Habu Tapınağı’nın duvarlarında işlenen kabartmalarda Pelesetler öküz arabalarına yerleştirilmiş kadın, erkekli bir kafîle olarak, kara yolu ile bölgeye gelmiş ve Amik Ovası’nın güney kesiminde kamp kurmuş görünmektedir (Banyai, 2021, s. 12). Tasvirlerden anlaşıldığı kadarıyla Pelesetler bu bölgeye kara yoluyla gelmişlerdi. Bilim dünyasının uzun süre gündeminde olan bu

halkın, Pelesetlerin ana vatanı neresiydi? Arkeologlar, dilbilimciler ve Eski Çağ tarihi araştırmacıları yıllardır bu soruya cevap aramaktadır. Şimdiye kadar elde edilen bulgular, Pelesetlerin Ege'den bölgeye geldiklerine işaret eder.

Pelesetlerin, Ege dünyasının Antik Çağ öncesindeki en yaygın etnik yapılarından biri olan Pelasgoslar ile aynı halk olduğu da iddialar arasında yerini almıştır (Chabas, 1873, ss. 289–291; Woudhouzin, 2016, ss. 95-107; Van de Moortel, 2020, s. 315-316). Erken Hellen kaynaklarında “Plestoi” şeklinde telaffuz edilen bu halkın MÖ 6. yüzyılda Atina’da “Pelesgoi” şekline dönüştüğüne dair iddia (Banyai, 2021, s. 19) Pelasgos halkının Mısır kaynaklarında sözü edilen Pelesetler ile aynı halk olduğu düşüncesini güçlü kılar.

Antik kaynaklarda neredeyse bir efsanevi halk gibi Ege coğrafyasının birçok bölümünde adından bahsedilen Pelasgos halkının öz yurdu Homeros’ta (İlyada 2.840) Kuzey Yunanistan’daki Teselya Bölgesi ve Kuzeybatı Anadolu’daki Troas olarak anlatılırken ozan bir diğer destanında (Odysseia, 19.177) Girit’te yaşayan Tanrısal Pelasgoslardan söz eder. Homeros ile aynı çağlarda kalem oynatmış bir diğer antik yazar olan Hesiodos ise Pelasgos halkının yurdu olarak Girit Adası’nı, Güneybatı Yunanistan’daki Dodona kutsal alanını ve Yunanistan’ın Peloponnessos Yarımadası’nda yer alan Arkadia şehrini işaret eder (McInerney, 2014, s. 28; Lambright, 2022, s. 4.). Hemen hemen çağdaş iki antik kaynağın verdiği bu en eski bilgiler Pelasgos halkının Ege’deki yayılım sahasının ne denli geniş olduğunu göstermektedir.

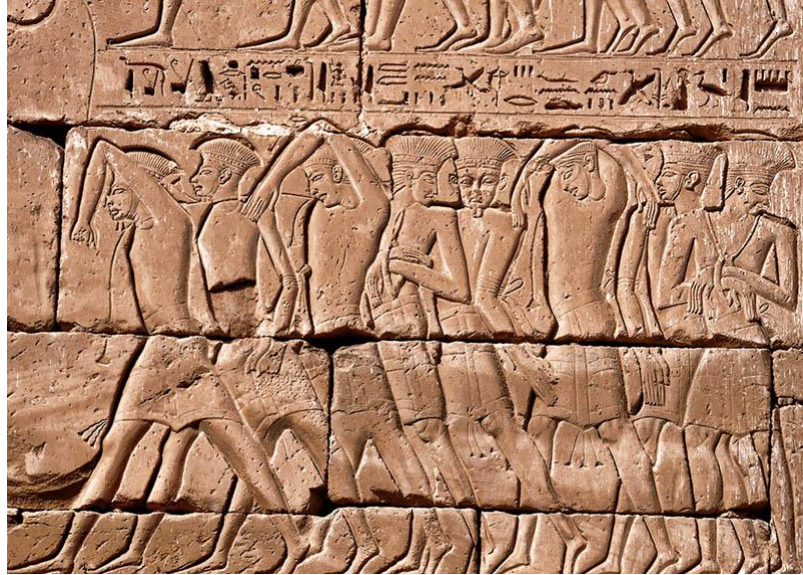
Fotoğraf 2: Karnak Tapınağı'nın duvarlarında yazan hiyeroglif yazılarda deniz kavimlerinin adı. Altı çizili olan kelime: “Peleset” (Woudhouzin, 2016, s. 36)

Medinet Habu Tapınağı'ndaki kabartmalarda görülen bazı detaylar Pelesetlerin Ege'den göç ettiklerine dair izler barındırır. Bu betimlerde Pelesetleri tasvir eden savaşçıların taktığı kuş tüyü şeklinde başlığa sahip olan miğferler, yuvarlak kalkanlar Girit'te bulunan Minos Dönemi'ne ait Phaistos diskinde de karşımıza çıkar (Gatgounis, 1997, s. 375). Keza aynı kabartmalarda Peleset savaşçılarının giydiği elbiselerin benzerine Kıbrıs'taki Enkomi yerleşiminde bulunan fildişi kutunun oyma süslemelerinde de rastlanılması son derece dikkat çekicidir (Lee, 2017, s. 16-17).

Diğer taraftan Deniz Kavimlerinden biri olan Pelesetlerin kökenini Anadolu’ya bağlamak isteyen M. Banyai, Hitit metinlerinde geçen *Pa/Wa-lasatini* adına dikkat çeker. Pala ülkesini tanımlayan bu isim daha sonraki dönemlerde Kastamonu çevresini kapsayan Paphlagonia Bölgesi’ne de isim kaynağı olmuştur. *Pa/Wa-lasatini* adını etimolojik olarak Palastine adıyla eşleştiren araştırmacı Doğu Akdeniz şehirlerinde Deniz Kavimleri Göçlerinin hemen ardından yaşanan kültür tabakalarındaki Anadolu kökenli seramiklere vurgu yaparak Peleset halkının ana yurdunun Anadolu olması gerektiğini savunur (Banyai, 2021, s. 19-21).

Pelesetlerin göç ettiği ana yurtlarının Girit Adası olduğu düşüncesi İbranice yazılmış dinî kroniklere dayandırılmıştır (Gatgounis, 1997; Niesioáowski Spanò, 2014, s. 90; Tomezzoli ve Stein, 2016, s. 45-46). Buna rağmen kimi araştırmacılar Peleset halkının ana vatanının Batı Balkanlar’daki İlyria olduğunu, Girit’in, Doğu Akdeniz kıyılarına ulaşan göç yolundaki bir ara durak olduğu için dinî kayıtlara yanlışlıkla ana vatan olarak girdiğini önermektedir (Maspero’dan aktaran Woudhouzen, 2016, s. 37). Hristiyan ve Yahudi dinî kaynaklar Filistin halkının MÖ. 605 yılına kadar süren göç dalgasıyla Girit’ten Levant bölgesine geldiğini kaydeder (Gatgounis, 1997, s. 373-374; Niesioáowski Spanò, 2014, s. 90; Tomezzoli ve Stein, 2016, s. 45-46).

Medinet Habu Tapınağı’ndaki kabartmalarda Pelesetleri tasvir eden kuş tüyü başlıklı miğferler ile yuvarlak kalkanları kullanan asker betimlerinin Minos Dönemi’ne ait Phaistos diskinde de karşımıza çıkması, Peleset halkının öz yurdu konusundaki Girit önerisini güçlendiren bir detay olarak kabul edilir (Gatgounis, 1997, s. 375). Bunun yanında Kıbrıs’taki Enkomi yerleşiminde bulunan fildişi oyma desenli oyun kutusunda betimlenen savaşçı figürlerin de Peleset askerlerini andırması dikkat çekicidir (Lee, 2017, s. 16-17). Akad dilinde yazılmış Asur kaynaklarında Filistinlileri tanımlamak için kullanılan *pilistu* ve *palastu* şeklindeki kelimelerin de semitik değil Hint-Avrupa dil grubuna ait sözcükler olduğu önerilir (Gatgounis, 1997, s. 374). Deniz Kavimleri Göçü’yle Doğu Akdeniz’e gelen Pelesetlerin *Ashkelon*, *Gaza*, *Ashdod*, *Gath* ve *Ekron* gibi beş ana kent etrafından şekillenen bir yerleşim kurduğu ve bu yerleşimin de Mısır gibi dönemin bölgesel gücünün onayı ile gerçekleştiği düşünülmektedir (Gatgounis, 1997, s. 377-378).

Fotoğraf 3: Medinet Habu Tapınağı’nın duvarlarında esir düşen deniz kavimlerinin tasvir edildiği kabartma (Knapp, 2021, s. 26)

Değerlendirme

Tüm bu tarihsel ve arkeolojik veriler çerçevesinden bakıldığında Deniz Kavimleri Göçü’nde, yaşanan küresel açlık ve yoksulluğa bir çare bulmak amacıyla dönemin büyük siyasi gücü olan Mısır

Krallığı'na saldıran Kuzeyli halklar arasında yer alan Pelesetlerin Doğu Akdeniz'e Tunç Çağı'nın sonundaki göçlerle gelip yerleştiği görülmektedir. Bu halkın Girit bağlantısı hem Yahudi din kaynaklarına hem de bazı arkeolojik verilere dayandırılrsa da buraya da Balkanlardan gelen bir göçer budun oldukları düşüncesi de göz ardı edilmemelidir. Öte yandan Pelesetlerin Kuzey Anadolu'nun Pala halkıyla eşleştirilme önerisi yeterli veriyle desteklenememektedir. Doğu Akdeniz'deki Peleset kentlerinin Deniz Kavimleri sonrasındaki tabakalarında görülen Anadolu monokrom seramiği, Pala=Peleset eşleştirmesi için yeterli kanıt değildir. Zira söz konusu tabakalarda Anadolu seramiği yanında Myken dünyasına atfedilen GH IIIC kronolojik evresine ait seramikler ile Balkan kökenli seramikler de tespit edilmiştir.

Tarihsel veriler açısından tartışılması gereken bir diğer husus ise Hint-Avrupa dillerinde *Palestine*, İbranicede *Pəlišṭī* (פלשת) / *Pəleşeth* [תפלת] (<https://brewminate.com/a-history-of-the-philistines-in-ancient-canaan/> adresinden 10.10.2024 tarihinde erişilmiştir.) kelimelerine olan etimolojik benzerliği nedeniyle Mısır'ın Eski Çağ kaynaklarında sözü edilen Peleset halkının bugünkü Filistinler ile aynı halk olarak görülmesidir. Bu indirgemeci bakış açısı kimi zaman günlük politikanın da konusu yapılmaktadır. 20. ve 21. yüzyılın kangren bağlanmış bir yarası olan Filistin-İsrail çatışmalarının fikrî alt yapısına kaynak olarak kullanılmaktadır.

Benjamin Netanyahu'nun geçtiğimiz yıllarda attığı bir tweet tarihsel verilerin günlük politik çıkarlar için araç yapılmasının izlerini taşır. 7 Temmuz 2019 tarihli Jerusalem Post Gazetesi'nde yayımlanan habere göre, Deniz Kavimlerinden biri olan Pelesetlerin yerleştiği antik Ashkelon şehrinde (Bugünkü Aşkelon) yapılan arkeolojik kazılardan alınan DNA sonuçlarını değerlendiren kamuoyuna attığı iki tweette şöyle demektedir:

“A new study of DNA recovered from an ancient Philistine site in the Israeli city of Ashkelon confirms what we know from the Bible – that the origin of the Philistines is in southern Europe,”

“There's no connection between the ancient Philistines & the modern Palestinians, whose ancestors came from the Arabian Peninsula to the Land of Israel thousands of years later”

Twitter iletisinde Netanyahu, Aşkelon kazılarından bulunan Pelesetlere ait mezarlardan elde edilen DNA örneklerine göre bu halkın güney Avrupalı olduğu ve bugünkü Filistin halkıyla bağının olmadığını anlaşıldığını beyan etmektedir. İsrail Devlet Başkanı'nın bu beyanatının bilimsel çalışmalara duyulan ilginin bir karşılığı olmadığı kesindir. Bu iletide, bir yandan Peleset-Filistin bağı koparılarak İsrail Devleti'nin düşmanlık ettiği halkın batı dünyasıyla olan tarihsel ilişkisi yok edilmeye ve bu sayede olası batı desteğinin önüne geçilmesi hedeflenirken bir yandan da yörenin farklı kültürlerden beslenen bir halklar harmanı olduğu gerçeğini öteleyip karşısına kolay alt edebileceği salt Arap milliyetçiliğini koymaya gayret ediyor.

Deniz Kavimleri Göçü ile gelen kuzeyli halklar ile Mısır Krallığı'nın karada karşılaştığı topraklar Anadolu- Suriye hattından Bugünkü Mısır'a doğru inen kıyı bölgesidir. Burası tarihin hemen her devrinde stratejik konumu sebebiyle halkların, medeniyetlerin ve kültürlerin harman olduğu bir yerdir. Eski Mısır kayıtlarında anlatılan göçler çerçevesinde bu bölgeye gelen savaşçı kavimlerden Pelesetlerin kaç kişilik bir kabile ile bölgeye geldiğini bilmek imkânsızdır. Öte yandan, Deniz Kavimleri Göçü'nün hemen ardından aynı bölgede Ege kökenli Geç Hellas IIIC evresi seramiklerinin ve diğer kültür objelerinin görünmesi Doğu Akdeniz kıyılarına binleri, milyonları bulan bir Ege göçü yaşandığının kanıtı olamaz.

Bu bölgedeki yerleşimlerinin aynı dönem tabakalarında İtalya'dan, Balkanlar'dan ve Anadolu'dan da kültür objeleri görülmektedir. Bunlar, göçler neticesinde yaşanan durgunluk ile yeniden başlayan ticari iletişimin izleri de olabilir. Dolayısıyla, Deniz Kavimleri Göçleri ile bölgeye gelen Pelesetlerin göç sonrasında yerli halklarla kaynaştığı, savaşçı karakteri nedeniyle bölgede yer ediniş bugünkü İsrail-Filistin topraklarında yaşayan kabileleri hakimiyet altına alarak siyasi güç oluşturduğu düşüncesi son derece akla yakındır.

Yahudi dininin ana kaynakları titizlikle incelendiğinde bile Pelesetlerin göç sonrasında yurt edindikleri Doğu Akdeniz kıyı hattının etnolojik olarak son derece kozmopolit bir kimliğe sahip olduğu görülür. Nitekim kaynaklar da buna işaret edecek bilgilere sahiptir. Eski Ahit, Tekvin Bap 15’te Hz. İbrahim’e kabilesini Babil’deki Ur şehrinden Kenan ülkesine göç ettirmesini söyleyen Yehova (Tanrı)’nın “*Mısır Nehri’nden büyük nehir olan Fırat’a kadar Kenaniler, Keniziler, Kadmoniler, Hettiler, Perizziler, Refailer, Amoriler, Girgaziler ve Jebusilerin memleketini senin nesline veriyorum*” diye seslenmesi bunu kanıtlar.

Deniz Kavimleri Göçü ile Doğu Akdeniz coğrafyasında harmanlanan doğu ve batı halkları bundan sonraki dönemlerde de birbirine karışmış ve kökleri tarihin derinliklerine inen kardeşlik bağları kurmuştur. Yine Yahudi dini kaynaklarında, dinî bakış açısıyla Pelesetlerin İsrailoğulları ile savaşlar yaptığından söz edilse de bilim, bu bölgesel çatışmaların doğal olarak yöredeki hemen her etnik, dinî ya da sosyal grup arasında yaşandığını, güç elde etmek ve otorite sağlamak için yapılan çatışmaların özellikle göçebe/yarı yerleşik sosyal gruplar arasında sıklıkla görüldüğünü ortaya koyar niteliktedir. Tüm bu kaotik yerel güç çatışmalarının MÖ 605 yılında Yeni Babil İmparatorluğu’nun kralı Nebukadnezar tarafından sonlandırıldığı, bölgenin en güçlü iki siyasi figürü olan Pelesetler ile İsrailoğulları kabilelerinin Mezopotamya’nın iç bölgelerindeki Babil kentine sürgün edildiğini tarihî vesikalardan öğreniyoruz (Gatgounis, 1997, s. 384).

Sosyolojik bakış açısı ile incelendiğinde, Nebukadnezar’ın bu sürgün politikasının, siyasi otoriteyi sarsacak çatışmalar yaşayan Pelesetler ile İsrailoğulları’na ait tüm nüfusun değil sadece elebaşı niteliğindeki grupları kapsamış olduğu anlaşılacaktır. Dolayısıyla daha MÖ 7. yüzyılda bile yaşanan göç ve sürgünlerle Pelesetlerin de dinî kayıtlarda adına İsrailoğulları denilen halkın da etnolojik homojenliğini kaybettiğini söylemek mümkündür.

Eski Ahid’in farklı yerlerinde İsrailoğulları eleştirilirken “*Yahve’yi bırakıp Baal ve Molok gibi ilâhlara*” taptığını söylenmesi (Çıkış, 32/1-6; Hâkimler, 3/7, 4/1, 10/6; I. Samuel, 7/3-4), din kaynaklarının “Tanrı’nın seçilmiş halkı”, “aynı soydan gelen homojen etnisite” diye göstermeye çalıştığı İsrailoğulları’nın kendi tarihi içinde yer yer Pelesetlerin inandığı tanrılara ibadet ettiğini gösterir. Bu açık bir kültürel kaynaşma göstergesidir. İşte tam bu noktada da Netanyahu’nun attığı tweetteki yanışı ortaya çıkar. Geç Tunç Çağı’nın halkı Pelesetler bugünkü Filistinlilerin direkt atası olmasa da bugün Doğu Akdeniz kıyısında var olan birçok etnolojik yapıda pay sahibi olduğu gerçeği unutulmamalıdır. Buna bugünkü Filistin ve İsrail halkları da dâhildir.

Sonuç

Hem dinî kaynakta açıklıkla dile getirilen hem de arkeolojik verilerle sabit olan bu denli yoğun kültür coğrafyasında Pelesetlerin göç yoluyla gelip bugüne kadar soyunu sürdürerek yaklaşık üç bin yıl sonraki Filistin halkını oluşturması bilimsel çıkarıma uygun olmayacağı gibi İsrailoğulları’nın da bir soy sürekliliği gösterdiğini düşünmek mantıklı değildir. Pelesetlerin Tunç Çağı sonunda bölgede kurduğu kabile düzenli siyasal sistem sayesinde yöreye Palastia/Filistin ismini verdikleri anlaşılacaktır. Bir başka deyişle Peleset ismi zamanla bir yörenin toponomik adı olarak Filistin’e dönüşmüştür. Zaman içinde bu coğrafyaya yerleşen tüm hakların da bu coğrafi isimlendirme ile anılarak Filistinliler dediğimiz ulusu yarattıkları anlaşılacaktır. Eğer siyasette bilim referans alınırsa, “seçilmiş ve tek soydan gelen halk” gibi dinî argümanlar bir tarafa bırakılır, bir kültür potası olan Doğu Akdeniz’deki birçok halk gibi bugünkü Filistin ve İsrail topraklarının insanlarının da kadim geçmişten gelen birer kardeş halk olduğu anlaşılabilir olur. Bu da yüzyıla yakındır yeniden alevlenen İsrail-Filistin savaşının da özünde bir kardeş ya da en azından bir kuzen kavgası olduğu gerçeğini insanlığın yüzüne vuracaktır.

Araştırmacıların Katkı Oranı

Çalışma tek yazarlı olduğu için yazarın katkı oranı %100’dür.

Çıkar Çatışması

Araştırmada herhangi bir çıkar çatışması bulunmamaktadır.

Kaynaklar

- Adams, M. J. and Cohen, M. E. (2013). The ‘sea peoples’ in primary sources. A. E. Killebrew and G. Lehmann (Ed.). *The Philistines and Other “Sea Peoples” in Text and Archaeology* in (pp. 645-737). Georgia: Society of Biblical Literature Atlanta.
- Banyai, M. (2021). The Northern Philistines reconsidered. *Jeol*, 48, 9-27.
- Baycan, H. ve Atar, E. (2021). Birinci İntifadanın İsrail ekonomisine etkilerinin analizi. *İmgelem*, 5(9), 565-578.
- Bintliff, J. (2012). *The complete archaeology of Greece, from Hunter-Gatherers to the Twentieth Century AD*. Oxford-New York: Blackwell-Wiley.
- Chabas, F. (1873). *Études sur l’antiquité historique d’après les sources Égyptiennes et les monuments réputés préhistoriques*. Paris: Kessinger Publishing.
- Cline, E. H. (2018). *M.Ö. 1177: Medeniyet’in çöktüğü yıl*. A. Kuglin (Çev.). İstanbul: Bilge Kültür Sanat.
- Dickinson, O. (2006). *The Aegean from Bronze Age to Iron Age: Continuity and change between the twelfth and eighth centuries BC*. London: Routledge.
- Gatgounis, J. G. (1997). The role of the Philistines in the Hebrew Bible. *Teresianum*, 48, 373-385.
- Gilboa, A. (2007). Fragmenting the Sea Peoples. With an emphasis on Cyprus, Syria and Egypt: A Tel Dor perspective. *SCRIPTA MEDITERRANEA*, XXVII-XXVIII, 209-244.
- Gür, B. (2012). *Tunç Çağı’nu sona erdiren halklar Deniz Kavimleri*. İstanbul: Arkeoloji ve Sanat.
- Gür, B. (2019). Geç Tunç Çağı’nın sonunda Yakın Doğu’da yıkım: iklimsel değişiklikler, kuraklık ve Deniz Kavimleri Göçü. *Aktüel Arkeoloji*, 68, 59-65.
- Handing, A. F. (1984). *The Mycenaean and Europe*. London: Academic Press.
- Homer (2019). *İlyada*. S. Sandalcı (Çev.). Edirne: Yapada Yayınları.
- Homer (2019). *Odyseia*. S. Sandalcı (Çev.). Edirne: Yapada Yayınları.
- Kaniewski, D., Paulissen, E., Van Campo, E., Weiss, H., Otto, T., Bretschneider, J. and Van Lerberghe, K. (2010). Late second–early first millennium BC abrupt climate changes in coastal Syria and their possible significance for the history of the Eastern Mediterranean. *Quaternary Research*, 74(2), 207-215.
- Kaniewski, D., Van Campo, E., Van Lerberghe, K., Boiy, T., Vansteenhuyse, K., Jans, G., Nys, K., Weiss, H., Morhange, C., Otto, T. and Bretschneider, J. (2011). The Sea Peoples, from Cuneiform Tablets to Carbon Dating. *PLOS ONE*, 6(6), 1-7.
- Kaniewski, D., Van Campo, E., Guiot, J., Le Burel, S., Otto, T. and Baeteman, C. (2013). Environmental roots of the Late Bronze Age crisis. *PLOS ONE*, 8(8), 1-10.

- Killebrew, E. A. and Lehmann G. (2013). Introduction: The world of the Philistines and other Sea Peoples. A.E. Killebrew and G. Lehmann (Ed.). *The Philistines and Other “Sea Peoples, Text and Archaeology* in (pp. 1-17). Georgia: Atlanta. Society of Biblical Literature.
- Klochko, V. I. (1993). *Weapons of the tribes of the Northern-Pontic zone in the 16th-10th centuries B.C.* Poznan: Baltic-Pontic studies.
- Knapp, A. B. (2021). *Migration myths and the end of the Bronze Age in the Eastern Mediterranean.* Cambridge: Cambridge University Press.
- Knapp A. B. ve Manning, S. W. (2016). Crisis in context: the end of the Late Bronze Age in the Eastern Mediterranean. *American Journal of Archaeology* 120, 99-149.
- Lambright, T. (2022). *In search of the Pelasgians: discursive strategies and Greek identities from the archaic period to the Roman Imperial Era identities from the archaic period to the Roman Imperial Era*, Lambright, Tristn, "In Search of the Pelasgians: Discursive Strategies and Greek Identities from the Archaic Period to the Roman Imperial Era. Master’s Thesis, Jacksonville State University, Partial.
- Langgut, D., Finkelstein, I. and Litt, T. (2013). Climate and the Late Bronze collapse: new evidence from the Southern Levant. *Tel Aviv*, 40, 149–175.
- Lee, M. O. (1960). *The myth of Orpheus and Eurydice in Western literature.* Doctoral Dissertation, The University of British, Columbia.
- Litt, T., Ohlwein, C., Neumann, F. H., Hense, A. and Stein, M. (2012). Holocene climate variability in the Levant from the Dead Sea pollen record. *Quaternary Science Reviews*, 49, 95-105.
- Maran, J. (2009). The crisis years? reflections on signs of instability in the last decades of the Mycenaean Palaces. *Scienze dell’antichità Storia Archeologia Antropologia*, 15, 241-262.
- Matić, U. ve Franković, F. (2020). Sea Peoples and the discourse of “Balkanism” in Late Bronze Age archaeology. M. Gavranović, D. Heilmann, A. Kapuran and M. Verčik (Ed.). *Spheres of Interaction Contacts and Relationships between the Balkans and Adjacent Regions in the Late Bronze / Iron Age (13th–5th Centuries BCE)*, *Proceedings of the Conference held at the Institute of Archaeology* in (pp. 155-177). 15–17 September 2017. Belgrade.
- McInerney, J. (2014). Pelasgians and Leleges: using the past to understand the Present, C. Pieper and J. Ker (Ed.), *Valuing the Past in the Greco-Roman World: Proceedings from the Penn-Leiden Colloquia on Ancient Values VII* in (pp. 25–55), Leiden: Brill.
- Miller, L. J. (2020). Are there signs of the decline of the Late Hittite State in the textual documentation from Hattuša?. S. de Martino (Ed.), *EOTHEN: Anatolia Between The 13th And the 12th century BCE.* in (pp. 237-255). Firenze: Logisma editore.
- Neumann, J. and Parpola, S. (1987). Climatic change and the eleventh-tenth-century eclipse of Assyria and Babylonia. *Journal of Near Eastern Studies*, 46, 161–182.
- Niesiołowski S. L. (2014). The Philistines as intermediaries between the Aegean and the Near East. L. Thompson and P. Wajdenbaum (Ed.), *The Bible and Hellenism. Greek Influence on Jewish and Early Christian Literature* in (pp. 89-101). Durham: Routledge.
- Nur, A. (1998). The collapse of ancient societies by great earthquakes. B. J. Peiser ve diğerleri (Ed.), Chişinău *Natural Catastrophes during Bronze Age Civilisations. Archaeological, geological,*

- astronomical and cultural perspectives* in (pp. 140-147). Oxford: British Archaeological Reports.
- Nur, A. (2009). Earthquake and the catastrophic end of the Late Bronze Age in the Eastern Mediterranean. *The General Assembly 2009 of the European Geosciences Union (EGU) is held at the Austria Center Vienna (ACV) in Vienna* in (pp. 3280-3281). 19-24 April 2009. Vienna.
- Nur, A. and Cline, E. H. (2000). Poseidon's horses: plate tectonics and earthquake storms in the Late Bronze Age Aegean and Eastern Mediterranean. *Journal of Archaeological Science*, 27, 43-63
- Özkan, S. (1998). Hitit İmparatorluğu'nun yıkılışında küçük krallıkların rolü. *Tarih İncelemeleri Dergisi*, XII, 71-81.
- Sherratt, E.S. (1998). Sea Peoples and the economic structure of the Late Second Millennium in the Eastern Mediterranean. S. Gitin, A. Mazar, and E. Stern (Ed.), *Mediterranean Peoples in Transition: Thirteenth to Early Tenth Centuries BCE*. in (pp. 292–313). Jerusalem: Israel Exploration Society.
- Tomezzoli, G. T. and Reinhardt, S. S. (2016). The Philistine inscription 4.5 from Ashkelon (Israel). *Advances in Anthropology*, 6, 45-50
- Ünal, A. (1977). MÖ. II. binyıl Anadolu'sunda doğal afetler. *Belleten*, XLI(163), 423-446.
- Vanschoonwinkel, J. (2002). Earthquakes and the end of the Mycenaean palaces. *Les Études Classiques*, 70, 123-137.
- Van de Moortel, A. (2020). Sea Peoples from the Aegean: identity, socio-political context, and antecedents. A. Gilboa and A. Yasur-Landau (Ed.), *Nomads of the Mediterranean: Trade and Contact in the Bronze and Iron Ages* in (pp. 318-335). Leiden: Brill.
- Woudhuizen F. C. (2006). *The ethnicity of the Sea Peoples/De Etniciteit van de Zeevolken*. Doctoral Dissertation. Erasmus University, Rotterdam.
- Yıldırım, Y. (2021). İsrail-Filistin sorununda iki devletli çözüm arayışları. *OPUS Uluslararası Toplum Araştırmaları Dergisi*, 18(41), 3841-3884.

Extended Abstract

Introduction

In the modern era, when a nation is defined, it is known to harbour many different ethnicities. In the nation-state understanding that emerged in the 19th century, a nation is defined in a way that leaves behind the multiple ethnic identities it harbours. The most striking example of this is the definition of the people who made the French Revolution, in which the idea of nationalism emerged, as a single nation, the Nation of the French. The same phenomenon applies to the nations of the Middle East as it does to many modern nations of the world. Do the nations of Israel and Palestine, the two main elements of the ancient conflict in the Middle East, which today also harbours ethnic nationalism, have an identity free from the modern concept of nation? In other words, contrary to the post-Enlightenment understanding of nationalism, has today's nation of Israel, which attributes its national roots to the narrative in the basic sources of the Jewish religion and claims to be descended from the pure race of the Israelites, really been able to maintain its homogeneity throughout history. It is contrary to the logic of historical sociology that Palestine and the nation of Israel, which have historically occupied a geographically very strategic location, have reached today with a homogeneous ethnological structure from the blend of so many cultures and civilisations. In other words, it is not possible for the nations that exist today in the Palestinian-Israel territories, which have been home to many different ethnic peoples throughout history, to be associated with a single ethnic identity.

This study attempts to shed light on the last few centuries of the Bronze Age, a special period of the Eastern Mediterranean geography. The settlement process of the Peleset people, who migrated here from another region during this period, is discussed and the connection of the Peleset people with the Palestinians of today is questioned.

Method

In this study, the place, importance and cultural identity of the Sea Tribes Migration in the Late Bronze Age world are briefly mentioned, and then the Peleset people, who were part of this migration, are emphasised.

The study is based on a survey of selected sources, including texts on the cultural history of the Late Bronze Age and especially on the migration of the Sea Tribes, and a critical evaluation of these sources.

Although the basis of the subject is the events that took place in ancient history, this study, which examines the reflections of the migrations of peoples in history, also examines selected sources related to the political events of the modern period in the Eastern Mediterranean world.

Findings

In the Late Bronze Age, i.e. in the 12th century BC, the Eastern Mediterranean was characterised by a wave of migrations both by land and by sea. These migrations are described in detail in the relief and hieroglyphic inscriptions on the walls of the Medinet Habu Temple built for Pharaoh Ramses III in Egypt and in the inscriptions of the Karnak Temple in Egypt. Since the aggressive tribes are referred to as 'people from the north' and 'warriors from the north' in the narratives, these peoples are called 'Sea Tribes' in modern historical research, and these migrations are called 'Migration of Sea Tribes'. The Migration of Sea Tribes, which took place at the end of the 2nd millennium BC, attacked the Eastern Mediterranean coasts and the lands of the Egyptian Empire with the concern of finding a homeland and getting rid of the famine experienced by many warrior peoples from the vast geography in the north, Continental Greece, Aegean Islands, Anatolia, Balkans and Italy. A warrior people among the Sea Tribes, who are said to have come towards the Egyptian Empire in the form of a fireball and were stopped by the armies of Pharaoh Ramses III in Canaan, is extremely remarkable: The Pelesetes.

Since the 19th century, many scholars of Eastern Mediterranean cultures have analysed the word Palastine in modern Indo-European languages for Palestinians, and the words Pəlišṭî and

Pəleşeth in Hebrew Jewish sources, and found that the inscriptions and images carved on the walls of the Temple of Medinet Habu in Egypt refer to the Pelesetes as the ancestors of today's Palestinians.

Conclusion and Discussion

Based on etymological and archaeological investigations, researchers have put forward theses suggesting that the homeland of the Pelesetes was Southern Europe or Anatolia. The similarity of the headdress worn by the figures depicting the Peleset warriors in the reliefs in the Temple of Medinet Habu to the Minoan civilisation wall paintings in Crete has led to the prominence of Crete as the homeland of this people. Jewish and Christian sources also support this view by stating that the Palestinians were Cretan immigrants. Nevertheless, some researchers, based on etymological details, suggest that the original homeland of the Pelesetes was the Balkans, and that Crete could only be a part of the migration route.

The fact that similarities are also found in some archaeological records in Cyprus justifies the suggestion that there was a migration route extending to the Eastern Mediterranean coasts through the Crete-Cyprus line. Apart from this, some researchers, on the other hand, believe that the people named Pala in the Luwian language points to the Pelesetes and that their homeland was Anatolia. This theory has been supported by the presence of Anatolian monochrome ceramics found in the archaeological excavations in the cities where the Pelesetes settled on the eastern Mediterranean coast, in layers dating back to the years immediately following the Migration of the Sea Tribes. However, Mycenaean GH IIIc phase ceramics and cultural items of Aegean origin were also found in the same levels. This shows that the post-migration cultural items cannot be analysed for their origin. It is much more probable that the cultural items in question were brought by the trade and cultural relations that developed after the migration chaos.

In the Eastern Mediterranean geography, where many civilisations and ethnological identities have found a place throughout history, it is a highly reductionist historical analysis to attribute a people living today to a Buddha in history simply because of its etymological unity. This nomadic people must have come to the region not in large masses, but in pioneer warrior groups, established a political authority here, and in time assimilated and fused with the many peoples of the region. The toponomic nomenclature that the Pelesetes gave to the region they settled in led to the linguistic unity of the groups of people of all ethnic identities who settled in this region to be called Palestinians. Therefore, it would not be surprising that the historical Pelesetians have traces in the ethnic roots of the people living within the borders of the State of Israel, as well as the present-day Palestinians. Therefore, the Pelesetians cannot be described as the ancestors of today's Palestinians on the one hand, but on the other hand, they are one of the ancestors of many ethnicities in that region, as well as of the nation today called Palestinians. When this logic is understood, it will become clear that the idea of Arab Nationalism, which Israel antagonises, is unwarranted. This scientific perspective reveals the fact that the Israeli-Palestinian war, one of the most burning problems of today's world, is in fact a fratricidal quarrel whose roots go deep into the well of history.